

ma." Jüri kostis: "Juulik herra, meie juba wanaks ja tuimaks läinud peremeestest ei tohi seda füür mite enam loota; aga wööib olla, et nende lapsed tuleval päivil mõnda asja paremal forral hakavad toimetama. Kui herra jutu pahaks ei pane, siis nimetan seda allikat, kust lõigessuurem wiga tuleb, mis paremat etewõtmist ära feelab, ja mõnda hääd ei lase figinemä minna." "Mis asi se on?" küsits herra. "Soofüla fört s" kostis Jüri töfise sõnaga. "Se on üks alvimise jut." — ütles herra — "förtsi on igas sohas, meie maal nii häastti kui muul wööeral maadel, ega tohi seda ükski pahaks panna, kui mees oma suutäie wiina wötab, päärest seda kui pääwa töö on lõpetanud." — "Kui lugu ika suutäie junre jääks ja fest mõedust kuškil üle ei astutaks, ega siis fest ial suuremat wiga ei töuseks. Aga üks suutäiewöthja saab lustilises seltsis faks, kolm ja rohkemgi wöötma." — "Seda juhtub aru forral, ebf need on enamist joodikud, kes seda teewad," ütles herra. — "Arge pange pahaks, auus herra!" rääkis Jüri pikemalt — "igal joodikul, kellest täna mitu rahva naeruks saanud, oli ükskord ka aeg, kus ta enam ei wötnud kui ühe piisuke topiske, aga kuba aega mõõda üks topsike teist kasvatates mehituse kõrte li pinnijaks ja wiimaks awalikuks lakekoeraaks teinud: fest ei tea ükski meile selget otsust anda. Luba paganale forra sõrme otsakese, ta wötab kohe sõrme, kae ja wiimaks mehe lõige sehaga oma küüsi." — "Armas Jüri," västas herra — "sina ei wöta ise ial wiina suutait, sellepärast näitab lugu sinu silmas palju muistem, kui se töötulust on. Ma arwan, üks inimene

wööib kõigel elu aegal oma wiinasuutait wöötta ja siiski finalks jäända. Ehf, kas arwad seda paremak, kui kõik inimesed wiina asemel õlega oma pääd hakatsid täitma?" — "Jumal hoidku!" hüüdis Jüri. "Kes õlut niipalju laukus, et sellega meeles pääst ärasautaks, se oleks nüsamal laidutwäärt, kui üks wina-joodik. Aga esiteks ei ole õlut igas sohas ja igal aegal nii hõlpsast saada, kui wiina, ja teiseks ei ole mul mite seda faktust, et inimesed õlega joodikuks lähäffsid, kui neil wiina ei oleks."

Ma nimetasin seda jutu sellepärast, et se se ainuke tük oli, kus Ronglamäe herra ja Jüri ühe asja pärast fahthewiisi mötlesid, senni kui muidu nende möted igakord ühte joeksiwad. Ükski teeksin ma auusa hetrale wäga suurt ülekokut, kui keslegile seda mötlemise meelewalda annaksin: kui oleks herra oma kufru kasu pärast wiina tarvitust tahtnud ülespidada. Nisi tuli fest, et sel aegal veel sedagi targematest meestest seda fahju ei olnud pikemalt läbimõelnud, ega teistele awalikult näitanud, mis wiin mao ilmas sünntinanud. Ja nükkaua kui üks awalis asi igalpool otse kui üks harilik wiis rahva feskell nähtaval, ei tule palju keslegi meeles, seda sügavamalt hakata läbifatsuma. Mitmel faewul on mädanend raked, mis juba ammu oleks wödinud siisse langeda, kui sedagi fogemata oma jalga oleks peale toetanud; aga peremees arwab, füür seisab veel mõne aea. Müüd ronib üks möistimata laps mängides mägdnd raketee peale, langeb nendega tükis alla ja upub faewu: siin ei ole enam kõheldes nega wiita, waid uued raked tehakse faewule ümber.